

tinsen stak Overkroppen ind for at bringe den Besked, at Hans Andersens Kone lige nu havde faaet en rask Dreng, og at alting var, som det skulde være.

„Det er godt! Vil De sige, at jeg skal komme over og se paa Knægten,“ sagde Doktoren.

Da Døren igen var lukket, vendte han sig mod sin Broder med en forsonlig udstrakt Haand.

„Lad det saa være allersidste Gang, Johannes, at vi to strides om Ting, som vi dog aldrig bliver enige om. Der er i Forvejen Ufred nok i vor Slægt. Kan du huske, da vi var Drenge? Da talte vi altid om, at vi skulde blot holde sammen, saa vilde vi erobre et Kongerige. Det Løfte maa vi indfri — med den nødvendige Reduktion. Og gid saa de Ord maa ringe for dine Øren Dag og Nat lige til Valgene: „Balduin skal ødelægges!“ ... Godnat, Johannes!“

Præsten fulgte sin Broder ud.

„Hils Meta og Børnene!“ sagde han fra Trappen, idet Vognen sattes igang.

Da han kom tilbage til sin Stue, gik han hen til Pulten og blev længe staaende her i Bøn. Som sin Far, den gamle Jørgen Skolelærer, stod han under det torne-kronede Kristushoved med Ansigtet i sine Hænder og bad for sin Broders Frelse.

Ude i den sommernatslyse Have slog Nattergalen sine sørgmodige Triller.